

M E R K U R I U S Z

4 / 2012

Notka wstępna

Pod koniec miesiąca kwietnia (28) odbywa się Zgromadzenie Ogólne Kongresu Polaków, w pewnym sensie sejm Polaków mieszkających w Republice Czeskiej. Na tym Zgromadzeniu wybierze się nowa Rada Kongresu Polaków na następny okres czteroletni i powinno się omówić koncepcje i zasady działania na przyszłość. Kongres Polaków wchodzi w 21. rok swego istnienia, co nawet w krajach wybitnie konserwatywnych uważa się za wiek dojrzałości. Niestety i po tych przeszło dwudziestu latach powtarzają się tematy z czasów zrodzenia, z czasów niemowlęcych tego ciała społecznego. Cały ten okres powtarzane są próby „udoskonalenia” statutu Kongresu Polaków, wiadomo przy tym, że od ludzi zależy, nie od litery pisanej, jak zadawałające, czy też nie, będą wyniki działalności. Będąc związany od dłuższego czasu z Radą Kongresu Polaków od początku słyszę z różnych stron, że to czy tamto się nie sprawdziło. Jeśli już by coś miało się nie sprawdzić, to mogą być to tylko ludzie i to, że nie potrafią wykorzystać wszystkich możliwości zawartych nawet w statucie. Historia chyba dopiero oceni, jak postępowy w swej zasadzie od początku był. To, co części działaczy siedzi kością w gardle, tj. zasada, że każdy uczestnik sejmiku przedjazdowego staje się członkiem Kongresu Polaków, wg autora tego tekstu jest regułą wyprzedzającą czas. Wiadomo, że coraz mniej ludzi chce być zorganizowana, należeć do konkretnego związku. Właśnie oni przynajmniej raz za cztery lata mogą mieć wpływ na życie polskiej mniejszości narodowej ewent. krytyczne uwagi dotyczące jej działalności. Nie słyszałem, i chyba w przyszłości do tego nie dojdzie (choć tak naprawdę, to dlaczego nie?), żeby w sejmikach udział wzięło więcej niezorganizowanych niż członków organizacji, i żeby swoim głosowaniem wpłynęli na założenia zorganizowanej społeczności. Problem ten jest problemem zastępczym, żeby zakryć naszą bezradność przy podejmowaniu tematów ubytku ludzi przyznających się do polskości, czy też jak rozmawiać z młodymi, by polskością byli zainteresowani nie tylko z tradycji, ale dlatego, że chodzi o kulturę, którą warto znać szczegółowo. Platformą, gdzie powinny podobne dyskusje przebiegać jest Rada Przedstawicieli - niestety nie pamiętam, żeby tam powstały koncepcje z prawdziwego zdarzenia. Jako jeden z radnych odstepującej Rady Kongresu Polaków i delegat Zgromadzenia Ogólnego KP będę apelował, by w tym kierunku szły obrady. Bardzo trudno się będzie wpływać na społeczeństwo polskie, kiedy jedynym celem działaczy będą wieczne przepychanki kto ważniejszy.

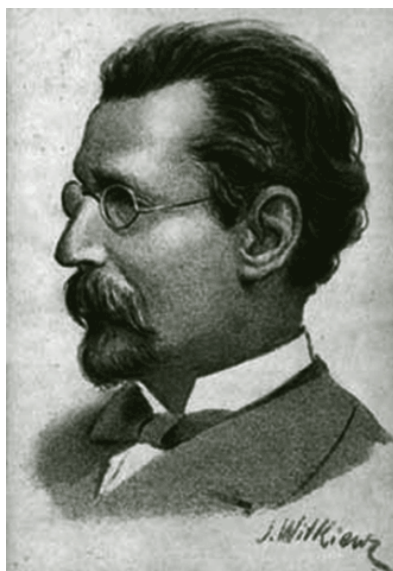
Władysław Adamiec

Bolesław Prus – 100 lat od śmierci pisarza

Bolesław Prus, właściwie Aleksander Głowacki herbu Prus (ur. 20 sierpnia 1847 w Hrubieszowie, zm. 19 maja 1912 w Warszawie) – polski pisarz, prozaik, nowelista i publicysta okresu pozytywizmu, współtwórca polskiego realizmu, kronikarz Warszawy, myśliciel i popularyzator wiedzy, działacz społeczny, propagator turystyki pieszej i rowerowej.

Osierocony w wieku 3 lat przez matkę, a w wieku lat 9 przez ojca, przeszedł pod opiekę babki Marcjanny Trembińskiej mieszkającej w Puławach. Po jej śmierci zamieszkał u ciotki Domiceli z Trembińskich Olszewskiej w Lublinie, gdzie uczęszczał do Powiatowej Szkoły Realnej (przez 4 lata od roku 1857). Następnie znalazł się w Siedlcach (1861) pod opieką starszego o 13 lat brata Leona Głowackiego, pracującego jako nauczyciel historii. Wraz z bratem przeprowadził się w 1862 roku do Kielc, gdzie rozpoczął naukę w gimnazjum.

Pod wpływem starszego brata Leona, działacza frakcji "Czerwonych", Aleksander Głowacki w roku 1863, mając 16 lat, przerwał naukę w gimnazjum i wziął udział w powstaniu styczniowym. 1 września został ranny podczas potyczki we wsi Białki, oddalonej o 4 km od Siedlec. Dostał się do rosyjskiej niewoli, jednak ze względu na młody wiek oraz dzięki wstawiennictwu ciotki, po wyjściu ze szpitala pozwolono mu wrócić do Lublina i zamieszkać z rodziną. 10 stycznia 1864 roku opublikowano w "Kurierze Niedzielnym" jego wiersz *Do Pegaza*, podpisany pseudonimem Jan w Oleju.

20 stycznia 1864 roku Głowacki został aresztowany za udział w powstaniu. Od stycznia do kwietnia przebywał w więzieniu na Zamku Lubelskim oraz w budynku koszar (dzisiaj gmach Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego). Sąd wojskowy pozbawił go szlachectwa, a także oddał pod opiekę wuja Klemensa Olszewskiego, gdyż opiekujący się dotychczas młodszym bratem Leon Głowacki załamał się psychicznie na skutek wypadków w r. 1863. Po

zwolnieniu z więzienia Aleksander kontynuował naukę w lubelskim gimnazjum, które ukończył ostatecznie 30 czerwca 1866 roku z wynikiem celującym. Interesowały go studia w Petersburgu, na które nie mógł sobie jednak pozwolić z powodów finansowych. Tak więc w październiku wstąpił do Szkoły Głównej w Warszawie na Wydział Matematyczno-Fizyczny. W Warszawie, zdany na własne siły, zarabiał na studia jako guwerner i korepetytor, co nie przynosiło jednak znacznych zysków. W wolnych chwilach pisywał listy do "Kurierza Świątecznego", które wciąż podpisywał pseudonimem Jan w Oleju. Trudności materialne sprawiły, że będąc na trzecim roku zmuszony był przerwać studia (1869). Następnie przeniósł się do Puław, gdzie podjął naukę na Wydziale Leśnym Instytutu Gospodarstwa Wiejskiego i Leśnictwa, jednak już we wrześniu 1870 roku wrócił do Warszawy, gdyż popadł w konflikt z jednym z rosyjskich profesorów.

Próbował różnych zawodów, dzięki którym mógłby zarobić na życie; był m.in. fotografikiem, ulicznym mówcą, ślusarzem w fabryce Lilpopa i Raua. W roku 1871 przetłumaczył i napisał streszczenie dzieła angielskiego filozofa Johna Stuarta Milla *Logika*. Po raz pierwszy spróbował też sił jako dziennikarz.

Za debiut prasowy Aleksandra Głowackiego uważa się zamieszczony w 22. numerze czasopisma "Opiekun domowy" z 29 maja 1872 roku artykuł społeczny *Nasze grzechy*. Tego samego roku w czasopiśmie "Niwa" opublikowany został jego pierwszy artykuł popularnonaukowy *O elektryczności*. Na łamach "Opiekuna domowego" w 1872 roku ukazywały się też felietony Głowackiego *Listy ze starego obozu*, które autor po raz pierwszy podpisał pseudonimem Bolesław Prus. Aleksander Głowacki postanowił bowiem wówczas używać prawdziwego nazwiska do podpisywania jedynie poważnych artykułów.

Głowacki rozpoczął również współpracę z satyrycznymi pismami "Mucha" (od 1873 roku) i "Kolce" (od 1874 roku), dla których pisał prześmiewcze *Szkice społeczne* i liczne humoreski (najbardziej znane z nich to *Kłopoty babuni* oraz *To i owo*). Także w "Niwie" ukazywał się jego stały felieton *Sprawy bieżące*. Wszystkie publikacje zamieszczane w tych gazetach, ze względu na rozrywkowy charakter artykułów, autor podpisywał nazwiskiem Prus.

Również w roku 1874 Głowacki związał się z "Kurierem Warszawskim", na łamach którego ukazała się seria siedmiu utworów z cyklu *Szkice warszawskie*. Ta sama gazeta od roku 1875 zaczęła zamieszczać *Kartki z podróży* (felietony i reportaże pisane podczas licznych wędrówek reporterskich po kraju) oraz *Kronikę tygodniową*, która wówczas przyniosła Prusowi największą popularność. W artykułach tych poruszał on sprawy polityczne, społeczne i moralne, przyciągając czytelników trafnymi spostrzeżeniami oraz odważnymi polemikami.

Kariera felietonisty w kilku czasopismach, którą początkowo traktował drugorzędnie (miał stałą pracę kasjera w banku), przyniosła Prusowi znaczne dochody i czasowo zapewniła stabilizację finansową. Pozwoliło mu to na zrealizowanie planów małżeńskich. 14 stycznia 1875 roku Aleksander Głowacki w lubelskim kościele pw. Ducha Świętego wziął ślub z Oktawią Trembińską, daleką kuzynką ze strony matki. Żona czuwała od tego czasu nad jego zdrowiem (Prus cierpiał na agorafobię). Para nigdy nie

doczekała się własnego potomstwa, natomiast ich przybrany syn Emil w wieku 18 lat popełnił samobójstwo z powodu nieszczęśliwej miłości.

W 1876 roku Prus rozpoczął współpracę z czasopismem "Ateneum" (do którego pisał głównie *Kroniki miesięczne*), natomiast w 1877 z tygodnikiem "Nowiny". W 1882 objął redakcję tej gazety. Na jej łamach zamieścił m.in. kontrowersyjny dokument *Szkic programu w warunkach obecnego rozwoju społeczeństwa*. W tym samym czasie rozwijała się coraz bardziej jego działalność beletrystyczna. W roku 1879 Prus wkroczył w dojrzały okres swojej twórczości nowelistycznej, który trwał aż do roku 1885. Nigdy nie porzucił jednak dziennikarstwa. W 1881 roku związał się z "Tygodnikiem Ilustrowanym", a w 1887 z "Kurierem Codziennym". Większość jego opowiadań, nowel, a później powieści była po raz pierwszy publikowana na łamach gazet, z którymi współpracował.

Gdy w roku 1883 prowadzone przez Prusa czasopismo "Nowiny" upadło, pisarza znowu dotknęły problemy finansowe. Poświęcił się on wówczas głównie pracy nad powieściami. Prus nawiązał również stałą współpracę z wydawanym w Petersburgu polskim tygodnikiem "Kraj", dla którego pisał *Korespondencję z Warszawy*. W 1885 roku Prus poznał znanego malarza Stanisława Witkiewicza, który był wówczas współredaktorem czasopisma "Wędrowiec". Dzięki znajomości z Witkiewiczem, Prus przez krótki czas związany był z "Wędrowcem", na łamach którego opublikował kilka nowel i opowiadań oraz powieść, w której odnaleźć można wpływy naturalizmu – *Placówkę*.

W 1882 roku Prus po raz pierwszy wyjechał na wczasy do uzdrowiskowej miejscowości Nałęczów. Od tamtej pory miasteczko to stało się jego ulubionym miejscem wypoczynku, które odwiedzał przez kolejne 30 lat, czyli do swojej śmierci. Dziś w Nałęczowie znajduje się muzeum Bolesława Prusa, które stanowi jedną z części Pałacu Małachowskich. Z Nałęczowa często podróżował do pobliskiej Bochatnicy, gdzie najprawdopodobniej umieścił akcję swojej noweli *Antek*.

3 września 1892 roku wystąpił w charakterze świadka na ślubie Stefana Żeromskiego z Oktawią Rodkiewiczową. Prus był zaprzyjaźniony z młodą parą, z którą poznał się podczas wyjazdów do Nałęczowa - Oktawia, często towarzysząca Prusowi w spacerach po nałęczowskim parku, miała być rzekomo prototypem Madzi Brzeskiej z "Emancypantek". Żeromskiego z kolei poznał w 1891 r.

W roku 1895 Prus odbył swoją jedyną podróż zagraniczną do Niemiec, Szwajcarii i Francji. Pisarz odwiedził m.in. Berlin, Drezno, Karlsbad, Raperswil (gdzie spotkał się z Żeromskimi) i Paryż.

Pod koniec życia, dzięki ożywionej działalności publicystycznej (głównie w latach 1904–1905) Prus stał się wielkim autorytetem w oczach opinii publicznej. Postrzegano go jako wzorowego reprezentanta postawy zgodnej z założeniami pracy organicznej i utylitaryzmu. Do końca życia pisarz chętnie brał udział w akcjach społecznych i obejmował patronat wielu inicjatyw oraz przedsięwzięć. Został opiekunem sierot z Towarzystwa Dobroczynności, brał udział w spółce zakładającej Seminarium dla Nauczycieli Ludowych w Ursynowie, był prezesem Stowarzyszenia Kursów dla Analfabetów Dorosłych. W swoim testamencie ufundował stypendia dla utalentowanych dzieci pochodzących z ubogich wiejskich rodzin. Księgozbiór zapisał Towarzystwu Biblioteki Publicznej w Warszawie, jego część Oktawia Głowacka przekazała do Biblioteki im. Hieronima Łopacińskiego w Lublinie. W ostatnim okresie życia (na pewno w roku 1911) przyjeżdżał na wypoczynek do Milanówka.

Zmarł na atak serca w wieku 64 lat. Jego pogrzeb, który odbył się 22 maja 1912 roku, zgromadził tłumy wielbicieli talentu pisarza i przerodził się w wielką manifestację mieszkańców Warszawy. Prus został pochowany na cmentarzu na Powązkach, gdzie na pomniku, wykonanym przez Stanisława Jackowskiego, znajduje się napis "Serce serc".

Twórczość prozatorska Bolesława Prusa należy do największych osiągnięć literatury polskiej. Najbliższa jest pracom takich pisarzy jak Karol Dickens i Anton Czechow.

Tematem jego wczesnej twórczości było przedstawienie krzywdy społecznej skonstruowanej z jałowością życia zamkniętego w swoim świecie ziemiaństwa (*Dusze w niewoli*, *Anielka*).

W tym czasie Prus był świadkiem tragedii losów ludzkich i niesprawiedliwości społecznej, spowodowanych w znacznej części zderzeniem z wczesnokapitalistyczną gospodarką (*Powracająca fala*). Zachodzące zjawiska społeczno-gospodarcze Prus poddawał w swojej twórczości analizie i ocenie.

Jego pierwszą dużą powieścią była *Placówka* (1885–1886) – ukazująca się początkowo na łamach czasopisma "Wędrowiec". Następnie powstała jego epicka panorama ówczesnej Warszawy z lat 1878–1879 – powieść *Lalka* (1887–1889 w "Kurierze Codziennym", wydanie książkowe 1890). Prus

napsal také povíčku společno-obyczajovou *Emancypantki* (1890–1893 w "Kurjerze Codziennym", wydanie książkowe 1894). W swojej jedynej powieści historycznej *Faraon* (1895–1896 w "Tygodniku Ilustrowanym", wydanie książkowe 1897) przedstawił, na tle fragmentu historii starożytnego Egiptu, mechanizmy władzy, państwa i społeczeństwa. Następnie w roku 1909 wydał jeszcze jedną powieść *Dzieci* (1908 w "Tygodniku Ilustrowanym", wydanie książkowe 1909), w której poddał krytyce rewolucję rosyjską 1905 roku. Śmierć pisarza przerwała prace nad ostatnią, niedokończoną powieścią *Przemiany* (1911–1912 w "Tygodniku Ilustrowanym"). Prus - przed opublikowaniem *Lalki* - rozpoczął także pisanie powieści "Sława". Projekt ten jednak zarzucił. Utwory Bolesława Prusa doczekały się kilku adaptacji filmowych. Najbardziej znany „Faraon” z roku 1965 w reżyserii Jerzego Kawalerowicza. Oprócz tego „Placówka” z roku 1979 (reżyser Zygmunt Skonieczny), „Antek” - 1971 (reżyser Wojciech Fiwek), „Grzechy dzieciństwa” - 1980 (reżyser Krzysztof Nowak-Tyszowiecki), „Kamizelka” - 1971 (reżyser Stanisław Jędryka), „Lalka” z 1968 r. z Beatą Tyszkiewicz w roli głównej w reżyserii Wojciecha Hasa, również jako serial telewizyjny z roku 1977 w reżyserii Ryszarda Bera i „Przygoda Stasia” z roku 1970 w reżyserii Andrzeja Konica. W Nałęczowie znajduje się Muzeum Bolesława Prusa, które gromadzi pamiątki i materiały dokumentujące życie i twórczość pisarza, ze szczególnym uwzględnieniem jego związków z Nałęczowem i rodzinną ziemią lubelską.

Wg Wikipedii opracował Władysław Adamiec

Jagellonci 2012 – výstava v Kutné Hoře

V polských dějinách význačnou litevsko-polskou dynastií představí od 20.května v Kutné Hoře, městě spjatým se středověkou těžbou a zpracováním stříbra. Bude to realizována výstavou, která po 30. září přejde do Varšavy a Postupimi. Jako přípravu před návštěvou, kterou takto doporučujeme,

připomínáme ve zkratce hlavní osobnosti více než dvěstěletého období 1386 -1572. Pomíjíme však zcela jagellonskou vládu v Čechách od příchodu polského patnáctiletého prince Vladislava do velmi tvrdých podmínek téměř dvojvládí (zahraníci a většina katolíků uznávali Matyáše Korvína) až po konec politicko - hospodářských zápasů smírem r. 1485, poté s vzdělanostním rozvojem, výtvarnou obnovou pohusitskou včetně pozdně gotické architektury (například Vladislavský sál, Kutná Hora, Louny). Toto téma bude příležitost poznat až na výstavě, zde se mu nevěnujeme....

Jadwiga, polská královna (+1399), byla dcerou polského a uherského krále Ludvíka a po jeho smrti se octla na polském trůně r. 1384. O její ruku usilovala řada knížat. Jagello, velký litevský kníže, se stal jejím manželem (1386) a byl pokřtěn. Došlo k významnému spojení Polska s Litvou a též k jejímu pokřtěnění. V té souvislosti se Praha stala místem přípravy

mladých Litevců k duchovnímu stavu.

Vladislav II. Jagello (+1434) vládl Litvě od r.1381. Po sňatku s Jadwigou dále měl mnohé starosti i zájmy v Litvě, třebaže ho tam střídavě zastupovali jeho bratři. Litevsko - polská unie byl křesťanskému řádu a jeho vládnutí trvalým velkým nebezpečím. Střety vyvrcholily známou bitvou mezi Gruenvaldem a Tanenberkem r. 1410, také s jistou účastí českou. Zde král zvítězil.

Panovník až v pokročilém věku od své čtvrté ženy, kyjevské kněžny Žofie, měl dva syny.

Vladislav III. „Warnenčík“ jako desetiletý hned po smrti otce byl korunován zásluhou kardinála Zbygnieva Olešnického. Do patnáctého roku za něho vládla matka Žofie a několik senátorů. V té době císař Zikmund a křesťáci po prohrané bitvě nepřestali usilovat o vládu na Litvě až do roku 1435. Polsko se rozšířilo o několik dalších knížectví a došlo k

vstupu Vladislava III. také na uherský trůn r. 1440. S tureckým ohrožováním křesťanské Evropy mu ovšem vznikly další povinnosti s dočasným úspěchem, uzavřením segedinského míru na deset let. Ten však byl na návod kardinála Cezariniho a byzantského císaře Paleologa předčasně porušen vojenskou výpravou našeho Vladislava a uherského vůdce Huňadyho. U Varny došlo 11. listopadu

1444 ke střetu s ohromnými silami Turků i Tatarů . Král, tedy teprve dvacetiletý, přemohl v přímém střetu vůdce janičářů, ale pak padl a s ním výkvět polského rytířstva. Byla to předehra k dobytí Konstantinopole Turky roku 1453. K tomuto období patří památný akt - unie církve řecké a římsko katolické s přistoupením i metropolity kyjevského (na koncilu ve Florenci v roce 1439).

Kazimír IV. Jagellonský, mladší syn Vladislava Jagielly a Žofie byl rozhodnutím sejmu jmenován králem roku 1445. On však s korunovaci váhal, jsa vázán svým předchozím zastupováním panovníka v Litvě i litevskou šlechtou, usilující o zachování některých svých privilegií (hlavně dědičných titulů). Ke korunovaci došlo až za dva roky - to vlivná šlechta už už na trůn usilovala vznést Boleslava Mazowieckého. Kazimírovo období vlády až do roku 1492 je spojeno opět se střety s křižáky, s ničivými válkami na území Polska a Litvy. Také ovšem došlo k získání Toruně, Elblagu, Gdańska ve formě přísahy věrnosti Kazimírovi, jehož vojska tato území chránila. Získání Pomorí a zatlačení křižáků do tzv. Východních Prus s jejich závazkem holdu polským králům bylo hlavním výsledkem jeho vlády. S tím pak souvisela volná plavba po Visle až do Baltického moře, tudíž rozvoj s

námořního obchodu. V roce úmrtí tak úspěšného panovníka (1492) byla objevena Amerika , jako mezník novověku, a v dějinách Evropy se objevil vlivný polsko - litevský stát.

K výsledkům a dědictví Kazimírovo patří mnohé další, např. rozkvět krakovské univerzity nebo rozšíření o menší území, ve Slezsku r. 1453 o Osvětimsko nebo r. 1462 dědictví po knížatech Plockých. Kazimír IV. Jagellonský měl celkem sedm synů.

Nejstarší **Vladislav** obdržel českou královskou korunu, nejmladší **Fridrich** se stal kardinálem a arcibiskupem v Hnězdně.

Další syn **Jan I. Olbracht** (Albert) usiloval o uherský trůn s Vladislavem už roku 1490, po smrti otcově se stal polským králem a dobře se srovnal s bratrem **Zikmundem**, jemuž připadlo glogovské knížectví a panství v Moldavii. Tam to ovšem bylo spojeno s porážkou polského vojska v Bukovině r.1497, následným vpádem Turků a Tatarů až ke Lvovu. Olbracht také vhodně neohraničil svobody šlechty. Náhle zemřel roku 1501 při přípravě střetu s křižáky.

Jeho bratr **Alexander** se stal pak králem , když předtím od r. 1492 panoval na Litvě a byl ženatý s dcerou cara Alžbětou, což ale nezabránilo později střetům s Ruskem. Hned po vítězství hejtmana Michala Hlinského nad Tatary r. 1506 král z jistě radostného vzrušení zemřel.

Další ze synů, král **Zikmund I. Starý**, patří do období polské reformace a renesance. Musel jako předchůdci válčit a je znám zejména svou praktickou tolerancí vůči jiným náboženstvím , ačkoliv byl nucený z císařské a papežské strany k řadě dekretů, potlačujících nekatolická vyznání.

Po jeho smrti (1548) proslul jako vládce také syn **Zikmund II. August**. Předtím, jako zástupce otce na Litvě svým tajným sňatkem s Barbarou Radziwillovnou („bez vůle otce a národa“) vzbudil jistou vřavu mezi pány a šlechtou, což se vše uklidnilo až po korunovaci Barbary. Do období jejich vlády patří války s Ruskem a Švédskem a spojení unie v nerozdílnou Rzeczpospolitou. Stalo se roku 1569 v Lublině. Je ustanoven stát pod jedním králem, voleným oběma národy, zastoupenými senátem a parlamentem (izba poselska). Místem volby napříště se stala Varšava, ležící uprostřed mezi oběma národy. Nastalo období svobodného výběru krále poté, když Zikmund II. August, poslední potomek dynastie Jagellonců zemřel r. 1572 .

Miloš Zárybnický

Krótkie wiadomości

MARIA SKŁODOWSKA –CURIE NEOBYČEJNÁ ŽENA

je název pražské výstavy z jagellonské university Krakov . Koná se od 16.5. do 8.6.2012 denně od 10 do 18 hod ve výstavním sále Akademie věd ČR . Národní třída 3 (proti budově Národního divadla v Praze) . Vstup je volný.

Jako všechny tam pořádané ,většinou velmi kvalitní výstavy, utrpí i tato tím, co se stává i jinde : je to *krátký čas trvání*. Než se lidé o výstavě dozvědí a najdou si čas, výstava často pracná odborně i pokud jde o náklady , zmizí a střídá ji cosi dalšího.

Miloš Zárybnický

26. 4. 1986 – MEMENTO CZARNOBYLSKIE

Na dzień spotkania kwietniowego przypada rocznica jednej z największych katastrof w dziejach elektrowni jądrowych, skutki której do dziś decydują o sposobie życia w jego okolicy. Miasto Czarnobyl przed katastrofą zamieszkałe przez około 15 tysięcy ludzi. Obecnie mieszka tam (czasowo, w systemie zmianowym) ok. 2,5 tys. osób - głównie naukowcy, pracownicy różnych agencji, przewodnicy specjaliści. Warto pamiętać dokąd prowadzi pycha ludzka. Może to był znak jak w przypadku budowy wieży babilońskiej?

KEUKENHOF – HOLLAND – 2012

W pobliżu miejscowości Lisse, znajduje się ogród położony na obszarze 32 ha. Główną atrakcją Keukenhof (nid. ogród kuchenny) są kwiaty cebulowe (tulipany, hiacynty, krokusy, narcyzy, lilie). Co roku wysadza się tutaj ręcznie 7 milionów cebulek. Ogród otwarty jest dla zwiedzających od końca marca do połowy maja. W tym roku wystawa ma akcenty polskie – 27 marca br. Pani Anna Komorowska, żona Prezydenta Polski dokonała oficjalnego otwarcia 63 – ciej Międzynarodowej Wystawy Kwiatowej w Keukenhof.

Tematem w 2012 r. w Keukenhof jest Polska, „Polska - Sercem Europy”, a były Minister Spraw Zagranicznych, pan Frans Timmermans, wygłosił prelekcję na temat wzajemnych relacji Polski i Holandii. Keukenhof w kolorowy sposób składa hołd Polsce, która nie tylko jest znaczącym importerem cebulek kwiatowych, ale również rozwijającym się rynkiem turystyki przyjazdowej do Holandii. W 2011 r. blisko 9 000 gości z Polski przekroczyło bramy Keukenhof. Rozrywkę zapewnił występ polskiej grupy „Grupa MozARTa”, która wyjątkowo przerwała swoją europejską trasę koncertową, aby wystąpić podczas uroczystego otwarcia Keukenhof.

Chopin rozkwita kwiatami w Keukenhof

Najbardziej popularną atrakcją w Keukenhof w 2012 r. jest z pewnością mozaika z kwiatów cebulowych przedstawiająca portret Chopina. Ostatnie cebulki zostały zasadzone w październiku 2011r., przez dr Janusza Stańczyka. Mozaika ma wymiary 12 x20 m² do jej ułożenia zużyto 50 000 cebulek.

Łącząca dwa wejścia do parku trasa tematyczna „Serce Europy” nawiązuje do roli Polski w Europie Środkowej, jako ogniwa łączącego Wschód z Zachodem. Ekspozycja „Zadziwiająca Polska” w Juliana Pavilion ukazuje zaskakujące oblicza Polski. Obraz, światło, dźwięk i wystrój wywołują u zwiedzających niezapomniane wrażenia. Z kolei Willem Alexander Pavilion gości wystawę poświęconą nauce, a w szczególności Kopernikowi.

ZAPROSZENIE

***Następne spotkanie Klubu Polskiego odbędzie się w czwartek, 31 maja 2012
o godzinie 17.00***

i będzie zebraniem sprawozdawczo – wyborczym.

Miejsce: Dom Mniejszości Narodowych, Vokelova 3, Praga 2

www.klubpolski.cz - www.polonica.cz - www.polskyinstitut.cz - www.prague.polemb.net
www.szkolapolskawpradze.com - www.krecik.euweb.cz - www.pzko.cz - www.polonusbrno.org
www.parafawpradze.pl - www.kcmt.cz - www.czapla.cz